

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΟΥΦΛΙ

"Όταν — δέν εινε και πολüs καιρός — ήμουν στο Σουφλί, μου έδειξαν ένα μεσομέρι κάποιου άνθρωπο μεσόκοπο, κακοντυμένο, λερομένο, με κομμένα τὰ μαλλιά εέν χροφς και πρόσωπο γεμάτο και φουσκωμένο από αιμα και ύγεια.

Ο Γιάννης

— Εινε ο Γιάννης, μου ελεπαν.
— Ποιός Γιάννης ; ρώτησα.
— Ο μοναδικός τύπος του Σουφλιού !..

Μου φάνηκε παράξενο, πώς τó εμετρημένον και συντηρητικό Σουφλί έχει έναν ετίποσ. Φανταζόμενους όλους τούς ανθρώπους του Ίσιους, ταπεινούς, τραδόντας ήμοια και κανονικά, με τόν ίδιο ρυθμό, στην εργασία τους, χωρίς απαισιόσ, ένκερισμόσ, εζήσεις, παρρηκισμός και άνομιαλιás εςοτερικόσ !..

Αλλά ο Γιάννης εμφανίστηκε ήσ ζώσα απόδειξις τού έναντιου.
Και μου ελεπαν την ιστορία του ή μοθόλα !

"Ήταν παλιός σιδηροδρομικός υπάλληλος, όταν ένα πρωί τόν έπιασε ή μοθόλα !
"Εβλεπε τὰ τραίνα να πηγαίνουν και να ερχονται, με την ίδια τάξι και άκρίθεια, στην ίδια ώρα και με την ίδια ταχύτητα, κάθε μέρα Ώνα κι' άταράλλαξα, άναλλοιώτως, πληρκτικώς, άναρωθ δεσμευμένα από τίσ μηχανικόσ έμμενείουσ του άνθρώπου, παρ' όλουσ τούς θνμοίος και τὰ περιόνα φρεσμητά τουσ !..

Ρουτίνα, δηλαδή !..
Αουλιά τακτοποιημένη, ή ίδια πάντοτε, πάντοτε άναρωθ !..
Και τότε ο Γιάννης σκέφτηκε να δώση κάποια ποικιλία στη ζωή, κάποια ελευθερία στο σιδηρένια μεγαθήρια των μηχανών και κάποια άλλαγη πρωτότυπη σ' όλη εκείνη τή συναμολογημένη με θαιμασ τη άκρίθεια δουλειά !..

—Τί διάβολο !.. σκέφτηκε. Κάθε πέντε τó απόγευμα πρέπει να ξεκινά ή άκρίθωσ τó τραίνο για την Έδισσα. Στίσ 7, κάθε πρωί, να φύγη για τó Μοναστήρι, στίσ 11 τή νύχτα ν' άναρωθ για την Άθήνα και στίσ πέντε για την Κομοτηνή. Άκρίθωσ... Ούτε ένα λεπτό άπάνω, ούτε ένα παρακάτω ! Ζωή περιχαραιομένη !.. Κι' αυτόσ μιά βίδα σ' όλη αυτή τή μηχανή !.. Γιατί να μη δώση λοιπόν νέασ κατευθύνσεις, γιατί να μη χαράξη νέα όρια διαδρομών και να εώση ελευθερία δράσεωσ στο χαλιόθδιο αυτό ποτάμι, που κυλάει άπάνω στίσ δυό σιδηρένεσ του γραμμέσ ; !..

Πιάνει λοιπόν μιά ήμερα τὰ κλειδιά των σιδηρένων δρομίων, την ώρα που θα ξεανώσαν ή άμωσσοτιχίεσ, και δίνει τó σύνθημα τίσ άλλαγής, Άλλαγη σ' όια !..

—Σύ, που ήσουν για την Άθήνα, τράβα κατά τó Μοναστήρι σήμερα !.. Σύ, που ήσουν για τή Δράμα, τράβα κατά τή Γενγελή !.. Και σύ, βρε μηχανή, που ήσουν για τó Μοναστήρι, πήγαινε άπάνω στο Τονκν !..

Υπετόγη όλο τó Σουφλί !..

Και κίνησαν τὰ τραίνα σφουρίζοντας και αλαλάζοντας, όπωσ πάντοτε, από τή χαρά τίσ εξοσμήσεωσ, χωρίσ να ξεφουν κι' αυτή τή μεγάλη επανάσταση τού μεγάλου μεταρρυθμιστού των δρόμων τής ζωής; των, τού Γιάννη !
Επιτυχώς που κατάλαβαν εγκαίρωσ τó πράγμα οι μηχανικοί και σταματήσανε τὰ τραίνα, άλλοιώς κάποιου θα σπάζαν τὰ κεφάλια τους άνθρωπα κι' άμωσσοτιχίεσ, συγκροινόμενεσ με άλλεσ, που θα ερχόντουσαν άνώποπτεσ και χωρίσ να ξεφουν τή μεγάλη επανάσταση τού Γιάννη.

—Μωρέ, ποιός τó έκανε αυτό ;
— Ποιός, παρ' όλίγο να τσακίση τούς σιδηροδρόμους ;
— Άναρωσιεσ άμωσσοσ, εςεινεσ, όπωσ ο Γιάννης πιάστηκε και φυλακίστηκε.
— Αποδείχτηκε όμως, όπωσ όλων

των μεγάλων επρωτοπόρων, τó...άκαταλόγηστον, και άφέθηκε ελεύθεροσ, άπολυθείσ μοναχά από τή θέσι του.

Επειδή δέ είχε και ετών πολλών ύπηρεσία, πήρε και μιά σύνταξι, κάποιου δυό χιλιάδων δραχμίων και παραπάνω, τó μήνα.

Ο Γιάννης πήρε τή σύνταξι του και πήγε στο Σουφλί, ίδιαιτέρα του, καθώς φαίνεται, πατριάδα.

Εκεί τρώει και πίνει, τίσ πρώτεσ ήμέρεσ, κάθε μινός, όλη του τή σύνταξι, κι' έπειτα εμβάλλει στίσ πατριώτεσ του εισφορεσ καταναγκαστικέσ, για να ζήση !.. Και να καλοζήση μάλιστα !..

Και τó Σουφλί πληρώνει δ-γόγγυστα τó φόρο του...
Αλλά κεράστηκε άρκετά ο Γιάννης, όπωσ να κίνη την πατριάδα του...αφού υποτέλη σ' αυτόν.

Όταν πρωτοπήγε στο Σουφλί, βρήκε εκεί έναν άλλο τρελό, Γιάννη κι' έκείνον, νεμίομενον και αυθεντέοντα ετών των πάλι, καταγόμενον όμως από τή γειτονική Κορινθοποληή.

Ο Γιάννης πιάστηκε και φυλακίστηκε...

Μιά - δυό ήμέρεσ, κι' άρχισε ο Γιάννης να στενωχωρήσει. Δυό κύρια και δυνάτα δέν μπορούν να βασιλεύουν στην ίδια πόλι.

—Εδυό κεφάλια σ' ένα φέσι ή σ' ένα στέμμα, δέν χωρούνε !..

Πιάνει λοιπόν μιά μέρα τόν...συνάδελφό του σ' ενα στενό και τόν αρχίζει στίσ γροθίεσ, στίσ φάτεσ και στίσ κλωτσιέσ !..

—Άκουσε δύ, τού λέει. Δυό Γιάννηδες κι' οι δυό παλαίοι δέν χωράνε στο Σουφλί ! "Η εγώ ή εσύ, ενας από τούσ δυό, πρέπει να φύγη ! Κι' επειδή εγώ είμαι ντόπιος και συ είσαι από τήν Κορινθοποληή, να γραμμοτακιστήσ άμωσσοσ, γιατί θα σου άλλαξω τόν δ'όραστο !..

Είδε κι' απόειδε ο άλλοσ, ό μωρολόσ, πήρε τὰ κουρέλια του και τὰ σακκούλια του, τó θρόνο του και τó σκηνό του, τή μακριά του τή μαγγορα δηλαδή, και τράβηξε για τήν Κορινθοποληή, όπου έστησε τó κράτος του και πάλι.

Πού να σταθί πλέον και να ξεαναπατήση άλλοσ «Γιάννησ» στο Σουφλί !..

"Ενας μόνον αυθεντίησ, ενας μοναχά «Κύριοσ», ο ενας Γιάννης, ο έντόπιος !..

Μερικοί, στην αρχή, πνεύματα αντίδραστικά φαίνεται και αντίθασα, δέν θέλησαν να υπαχθούν στούσ νόμους και στίσ διαταγέσ τού νέου Γιάννη.Μά φάγαν μερικὰ λιθάρια τή νύχτα στο κεφάλι, καθώς πήγαναν στα σπίτια τους, και...σημμορφωθήκαν.

Κι' από τότε έμεινε μόνος αυθεντίησ και δυνάστησ στο Σουφλί ο Γιάννης.

—Τί διάβολο,όλο τήν ίδια γραμμή θα τράβα ή ζωή, όπωσ και στα τραίνα, στο Σουφλί !.. Τόν ίδιο ρυθμό, τήν ίδια τάξι ; "Ας γυρισί κι' άνάτοδα !..

Και τήν εγύρισε ο Γιάννης, όπωσ τὰ τραίνα μιά φορά, άπάνω σ' άλλο έθροιο, σε μιά άλλη γραμμή. Στη γραμμή που θέλει ενας μοναχά, αυτόσ, και κανένας άλλοσ ! "Ο ενας, ο είνονος και εμοναδικός, ο Γιάννης ο τρελόσ !..

Όταν πρωτοπήγε στο Σουφλί, βρήκε εκεί έναν άλλο τρελό, Γιάννη κι' έκείνον, νεμίομενον και αυθεντέοντα ετών των πάλι, καταγόμενον όμως από τή γειτονική Κορινθοποληή.

Μια - δυό ήμέρεσ, κι' άρχισε ο Γιάννης να στενωχωρήσει. Δυό κύρια και δυνάτα δέν μπορούν να βασιλεύουν στην ίδια πόλι.

—Εδυό κεφάλια σ' ένα φέσι ή σ' ένα στέμμα, δέν χωρούνε !..

Ο άλλος Γιάννης έφυγε και έστησε τó θρόνο του στη γειτονική Κορινθοποληή...